

tot aan den grond reikende, rieten reuzendaken, bedekt met diep sappig-groen mos, dat vertelde van een gedurende vele jaren rustig bestaan. De kleine in aaneengesloten rijen, of alleenstaande woningen waren in hun verweerde kleur en eenvoudige structuur al even mooi, en de tuintjes er omheen met groente en bloemen: gloeiende lilies, stokrozen en gulle zonnebloemen, gaven menig armelijk huisje een bijna sprookjesachtig aanzien.

En overal tusschendoor zag men een ongebroken verschiet van welige graskampen en bouwland.

Van uit het dorp, door de velden en over de heide leidden mulle zandwegen met diepe wagensporen naar heerlijke horizons, langs sparrebosschen, die in ongestoorde geheimzinnigheid ruischten, en wier donker, dof blauwachtig groen het dun, trillend loof en de zilverige, grillig vertakte stammen der berkjes aan hun zoom fijn lichtend uit deden komen.

De bevolking in hare stemmige kleederdracht paste wonderwel in het stikleurige landschap. Overal zag men de witte mutsen en de mooie verschoten paarsen en blauwen van jakken en schorten, met nu en dan een levendig tikje rood van den halsdoek. Deftig, als kleine vrouwtjes, stapten de kinderen voort in tot aan de klompjes reikende, ruimgeplooiden rokken, terwijl hunne onnoozele snoetjes door de grootemenschachtige kleeding dubbel kinderlijk keken uit den breeden veerenrand der zwarte mutsjes.

Ja, stil, vergeten en wereldafgescheiden lag daar het oude dorp! In rust en vrede scheen het gedompeld! Maar onder een onbewogen oppervlakte kan heel wat woelen en dreigen, achter het schijnbaar rustigste schoon waart soms een wondere wereld van verschrikkingen rond!

Krasse onwetendheid en een engte van gezichtskring, die men zich moeielijk voor kan stellen, maakten deze menschen tot een gemakkelijke prooi van geloof aan tooverij. Duistere, vijandige machten bestookten hen onophoudelijk en stichtten allerlei onheil, en als achter een schild verscholen zij zich achter hun vroomheid, die de redding moest brengen. Heel veel licht heeft de stroom van het moderne leven, die het oude Laren verzwol, nog niet gebracht, maar toch schijnt de macht der tooverheksen wel eenigszins gebroken, toch schijnt de duivel wat minder vrij spel te hebben, en laait de hel wat minder verschrikkend. Niet zoo heel lang geleden hoorde men het opgroeiende geslacht nog wel eens in verwondering zeggen: 'waarom zou er toch niet meer zooveel als vroeger getooverd worden, en waar of wel al die tooverheksen gebleven zijn?' en de kinders van tegenwoordig praten er niet meer over.

Misschien zou ook de gebeurtenis, die hier verhaald zal worden, nu niet meer mogelijk zijn, misschien ook zou blijken, indien dezelfde aanleiding zich weer voordeed, dat, onder een slechts bedriegelijk vernisje